

De verkiezingen van 7 juni brachten eens te meer een rechtse overwinning in Vlaanderen. De echte overwinnaar blijkt NVA, die in Vlaanderen in één klap meer dan 13 procent laat optekenen. Daarnaast is er CD&V, die afgetekend de grootste partij blijft met meer dan 23 procent van de stemmen. Lijst De Decker blijft met een goede 7,5 procent onder de verwachtingen en het Vlaams Belang krijgt een flinke opdoffer maar blijkt met meer dan 15 procent van de stemmen wel de tweede partij in Vlaanderen. Open VLD is allicht de grootste verliezer met een dikke 14 procent. Aan de linkerkant blijft het huilen met de pet op. SP.A toont zich verdomme tevreden met een goede 15 procent, Groen! had zich veel meer gewenst en moet het doen met 6,7 procent (maar toch een extra zetel in het Vlaams Parlement). De PVDA blijft steken rond het procent maar zet hier en daar wel mooie scores neer. Onze Europese lijst in Franstalig België LCR-PSL scoorde 0,35 procent. Lijsttrekker Céline Caudron (SAP) zet wel een mooie persoonlijke uitslag van meer dan 1400 voorkeurstemmen neer en tijdens de campagne in Franstalig slaagden we erin om een authentieke antikapitalistische stem binnen te brengen in het politieke debat.

De SAP bevindt zich uiteraard aan de radicale linkerkant van het politieke spectrum. In Vlaanderen kken we dan ook uit naar de score van de meest opmerkelijke campagne aan de linkerkant, namelijk die van de PVDA. We feliciteren de PVDA met het geleverde werk en met enkele opmerkelijke uitslagen. In Antwerpen stad blijkt de partij 2,5 procent neer te zetten, in het kanton Gent wordt méér dan 1,5 procent behaald. Globaal genomen behaalt de PVDA net iets meer dan één procent op Vlaams niveau en net iets minder dan één procent Europees. Da's zeker niet slecht. Tegelijkertijd betekent het slechts een kleine winst en laat de partij daarmee de klassieke klein-linkse score niet ver achter zich. De rode neuzen staan hiermee zonder twijfel in pole position binnen radicaal links, maar het is duidelijk dat de openheid én vooral de bereidheid om aan echte eenheid te werken een stuk verder zal moeten gaan willen we in Vlaanderen ooit een geloofwaardige en consequent linkse kracht op de kaart zetten. Allicht zal de PVDA naar een veel breder draagvlak op zoek moeten gaan. En daarvoor zal een werkelijke links-pluralistische aanpak noodzakelijk zijn. De SAP wil graag het debat daarover verder zetten met de PVDA, al geven we Peter Mertens wel gelijk als hij stelt dat de verbreding in eerste instantie zal gezocht moeten worden binnen de brede sociale bewegingen... De partij lijkt zich op te trekken aan de vaststelling dat ze haar stemmenaantal wist te verdubbelen ten opzichte van 2004. Als je de resultaten echter vergelijkt met de uitslagen van 2007 blijkt de groei miniem. De senaatslijst van de PVDA in 2007 haalde 0,88 procent van de stemmen. In dezelfde Vlaamse kieskring laat de Europese lijst dit keer 0.98 procent optekenen, oftewel een toename van 0,1 procent. Na alle peilingen van de afgelopen dagen kwam de dunne score van Groen! zeker en vast als een verrassing. In ieder geval blijkt de groene partij moeite te hebben om echt aansluiting te vinden bij de teleurgestelde linkse kiezer. Ook de pleidooien tegen de jobkorting –toch voor heel wat gewone mensen een welgekomen appeltje in dorstige tijden – hebben er wellicht weinig goed aan gedaan. Ecolo bevindt zich sociaal-economisch allicht op een liberalere koers dan Groen! maar stelt wel te pas en te onpas dat de groene transitie "samen met de mensen en niet tegen de mensen" moet gebeuren. Hoeveel kritiek we er ook op hebben, bij Groen! klonk het allemaal veel betuttelender. Maar de dubbele vaststelling dat Groen! onder de verwachtingen blijft en de PVDA er ondanks een bijzonder gemediatiseerde campagne niet in slaagt om een kleine doorbraak te forceren, maakt deze verkiezingen niet bepaald opbeurend. Het feit dat de PVDA-campagne niet het verhoopte resultaat heeft gegeven, is niet enkel een probleem voor die partij maar voor de hele radicale linkerkant.

De SAP maakte in Brussel ook deel uit van de lijst PC-PSL-LCR-PH. Die lijst laat een score van een half procent optekenen, Céline Caudron (SAP) haalt met 333 stemmen veruit de hoogste persoonlijke score op de lijst. In een gemeente als Sint-Gillis merken we op dat die lijst bijna 1,2 procent behaalt, terwijl de lijst van de PVDA er 1,3 procent neerzet. Tel beide lijsten samen en je zit toch al dicht bij de kiesdrempel... Hoezeer we het ook eens zijn dat een loutere optelsom van radicaal links niet volstaat, toch denken we dat eenheid van radicaal links stevast te verkiezen valt boven verdeeldheid. In die zin danken we zeker en vast de PSL/LSP voor de constructieve samenwerking rond de Europese verkiezingen. Die lijst behaalt net geen 8000 stemmen. Belangrijker voor de SAP is echter dat er in Franstalig België een hele dynamiek is kunnen ontstaan rond die kiescampagne.

Céline Caudron heeft met succes haar eerste stappen gezet als publieke woordvoester van onze organisatie in Franstalig België en onze Franstalige afdelingen groeiden behoorlijk aan doorheen deze campagne.

In Vlaanderen was het ook uitkijken naar de persoonlijke score van Erik De Bruyn (sp.a-rood) in Antwerpen. Erik behaalt met 8355 voorkeurstemmen de vierde score op de lijst. Het levert hem geen zetel op, wegens zijn moeilijke elfde plaats, maar hij positioneert zich wel heel sterk in de sp.a. Mocht hij een betere plaats hebben gekregen, was hij zonder problemen verkozen geraakt. De vraag is hoe de sp.a nu verder zal omgaan met deze interne oppositie rond Erik De Bruyn. We feliciteren Erik en de kameraden van sp.a-rood in ieder geval met dit uitstekende resultaat. Filip De Bodt en Jozefien Loman van Leef! Behalen op de Oost-Vlaamse Groen!-lijst een voorkeurscore van respectievelijk 1644 en 1944 stemmen. Geen slechte score, al springen ze er evenmin tussenuit. In Vlaanderen waren er ook nog lijsten van LSP en CAP. Europees behaalt LSP 0,22 procent, CAP 0,16 procent.

De Belgen lijken in crisistijden gekozen te hebben voor de traditionele partijen, met CD&V op kop in Vlaanderen en de PS in Wallonië. In Wallonië valt daarbuiten de stevige groei van Ecolo op waardoor het Zuiden eerder links kleurt. In Vlaanderen werd de NVA de grote winnaar, waardoor het Noorden duidelijk centrum-rechts kleurt en de staatshervorming er eens te meer bovenaan de politieke agenda staat. De gordiaanse knoop van de Belgische politiek is dus verre van ontward en dit resultaat zal allicht evenmin zonder gevolgen blijven voor de federale regering. Eén lichtpuntje: het Vlaams Belang heeft een opdoffer van jewelste gekregen en zakt opnieuw volle procenten terug ten opzichte van 2007 en dat terwijl LDD niet zomaar met al die stemmen aan de haal is kunnen gaan.